

DOI: 10.34015/2523-4552.2026.2.14
УДК 342.9

Соїч О. В.,
докторант Харківського національного
університету внутрішніх справ
ORCID: <https://orcid.org/0009-0006-9507-963X>

ПОНЯТТЯ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ СУБ'ЄКТІВ ЮРИДИЧНОГО СУПРОВОДЖЕННЯ СТАТУТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОГО ПІДПРИЄМСТВА В УКРАЇНІ

У статті, спираючись на аналіз наукових поглядів вчених, норм чинного законодавства та правозастосовної практики, аргументовано, що система суб'єктів супроводження статутної діяльності державного підприємства має зовнішній та внутрішній рівні, зокрема відмічено, що на першому основний обсяг роботи здійснюють органи виконавчої влади, а суб'єкти внутрішнього рівня займаються безпосередньою реалізацією цього супроводження.

З'ясовано, що суб'єкти юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства в Україні – це індивідуальні та (або) колективні особи, які, відповідно до положення чинного законодавства, є носіями певного кола суб'єктивних прав та обов'язків у сфері здійснення досліджуваного супроводження, реалізуючи які вони стають учасниками правовідносин у зазначеній сфері.

Аргументовано, що до першої групи суб'єктів юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства належать вищі та центральні органи виконавчої влади. Дані суб'єкти здебільшого забезпечують необхідні умови для належного юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства, вони: приймають підзаконні нормативно-правові акти, які визначають організаційно-управлінські, функціональні, матеріальні та процедурні аспекти здійснення досліджуваного юридичного супроводження; розробляють та затверджують рекомендації й методи щодо здійснення правової (зокрема претензійної) роботи на державних підприємствах. Крім того зазначені суб'єкти опосередковано впливають на якість та ефективність юридичного супроводження статутної діяльності через затвердження статутів державних підприємств, а також шляхом призначення та звільнення з посади вищого керівництва державних підприємств.

Доведено, що в якості другої групи слід назвати суб'єктів реалізації юридичного супроводження. До цієї групи належать ті суб'єкти права, які безпосередньо виконують завдання та функції досліджуваного супроводження на відповідних підприємствах, такими суб'єктами є керівники останніх та їх юридичні підрозділи. Правовий статус таких суб'єктів, зокрема їх повнова-



ження щодо здійснення юридичного супроводження статутної діяльності визначаються у статутах, а також у положеннях про юридичні служби чи юридичні підрозділи відповідних підприємств.

Ключові слова: суб'єкт, юридичне супроводження, статутна діяльність, державне підприємство, адміністративно-правовий статус.

Постановка проблеми. У сучасних умовах реформування системи державного управління та трансформації публічного сектору економіки особливого значення набуває належне правове забезпечення діяльності державних підприємств. Ефективність їх функціонування значною мірою залежить від якості юридичного супроводження статутної діяльності, яке забезпечує дотримання вимог законодавства, захист інтересів держави, а також стабільність управлінських і господарських процесів. Юридичне супроводження статутної діяльності державного підприємства здійснюється різними суб'єктами, кожен із яких наділений специфічними повноваженнями.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі проблемні питання, присвячені забезпеченню діяльності державного підприємства, у своїх наукових працях розглядали: Г. Я. Аніловська, В. С. Бліхар, Л. В. Горохова, С. А. Даніелян, А. М. Колодій, М. А. Козловець, В. Я. Малиновський, Н. М. Попадинець, Р. Б. Тополевський, В. В. Федоренко, В. О. Федоренко, Н. В. Федіна, В. М. Шаповал та багато інших. Втім, незважаючи на значний теоретичний доробок, в науковій літературі недостатньо опрацьованим є питання діяльності суб'єктів юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства в Україні.

Постановка завдання. Метою статті є визначити поняття та здійс-

нити класифікацію суб'єктів юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства в Україні.

Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: з'ясувати етимологію поняття суб'єкт, а також розкрити його зміст з точки зору права; здійснити систематизацію кола відповідних суб'єктів, а також відзначити специфіку їх правового статусу.

Виклад основного матеріалу. В теорії пізнання, відмічає П. Ф. Йолон, суб'єкт являє собою одну з основних категорій, яка позначає активний компонент пізнавального відношення, протилежний до пізнаваної дійсності – об'єкта. В процесі пізнання суб'єкт взаємодіє з об'єктом, спрямовує на нього свої пізнавальні здатності, перетворює і відображає його, формуючи систему знання про об'єкт. Основним питанням у розумінні природи суб'єкта, від якого залежить філософська спрямованість теорії пізнання, є правильне визначення його статусу щодо об'єкта і навпаки [1, с. 613]. Втім таке філософське розуміння суб'єкта, наголошує А. В. Коструба, розкриває його юридичну сутність лише в загальних рисах, як форму власного ставлення особи до предмету діяльності. Однак, суб'єкт не є виключно фізичною реальністю. Це абстрактний порядок. Його апіорність є активним засобом комунікації в соціальному середовищі. Ця дійсність є дифузійною таких ознак та властивостей суб'єкта, які

забезпечують його функціональність в об'єктивній реальності права. Таку функціональність надає ознака інтересу, волі суб'єкта та його індивідуальна відокремленість. Подібно тому, що право існує не для того, щоб здійснити ідею абстрактної правової волі, а для того, щоб слугувати інтересам, потребам, цілям обороту, так і суб'єкт прагне забезпечити власний інтерес через свою діяльність. Будучи опосередкованим природним правом інтерес включає до себе прагнення в задоволенні потреб особистості як відображення ступеня індивідуальної свободи яка не має відповідній фізичної форми свого вираження. Звідси А. В. Коструба доходить цілком слушного висновку, що суб'єкт права є формою комунікативної рефлексії. Під суб'єктом права ми розуміємо соціальну реальність (особу), зміст і характер якої не вичерпується виключно фізичними рисами, а може також мати абстрактний образ свого існування. Для суб'єкта права важлива не зовнішня форма. Він завжди розглядається як сукупність ознак, які характеризують таку властивість суб'єкта, за посередництвом якої забезпечується його вплив на результативність правового регулювання суспільних відносин. Наведений підхід, зауважує фахівець, надає суб'єкту права можливість в поліваріативних формах свого існування, забезпечити дію механізму правового регулювання (як фізична особа, юридична особа, держава, а також територіальна громада). Отже, суб'єкт права це особа яка є носієм суб'єктивних прав і юридичних обов'язків як результат індивідуалізованої вольової активності в забезпеченні реалізації власного інтересу в суспільних відноси-

нах [2, с. 110 - 111]. М. Г. Хаустова у своїх працях зазначає, що управовідносинах суб'єкти права виступають контрагентами у процесі виконання ними вимог нормативних приписів і набуття певних прав і обов'язків. Суб'єкт правовідносин — це такий суб'єкт суспільного життя, який здатний виступати учасником правовідносин як носій юридичних прав та обов'язків. Щодо тотожності понять «суб'єкт права» і «суб'єкт правовідносин», то вони не завжди збігаються: по-перше, правовідносини — не єдина форма реалізації норм права; по-друге, малі діти, душевнохворі люди, які є суб'єктами права, не можуть бути суб'єктами правовідносин; по-третє, конкретний громадянин завжди є суб'єктом права, але не завжди є учасником правовідносин. Усі суб'єкт правовідносин, з позиції дослідниці, — це індивідуально визначений суб'єкт права, який реалізував свою правосуб'єктність у частині реалізації конкретних прав і свобод у конкретних правовідносинах, але не будь-який суб'єкт права є суб'єктом того чи іншого конкретного правовідношення. Поняття «суб'єкт права» є загальним і первинним, а поняття «суб'єкт правовідносин» — конкретним і вторинним. Можна зазначити, що трансформація суб'єкта права в учасника правовідносин пов'язана з процесом перетворення можливого в дійсне, перетворенням наявності об'єктивного права в реальну поведінку. Таким чином, на думку більшості учених, основним суб'єктом права є саме людина, яка може вступати у правові відносини [3, с. 35].

Отже, з огляду на вище викладене щодо розуміння та сутнісного змісту понять «суб'єкт», «суб'єкт

права» та «суб'єкт правовідносин», можемо дійти висновку, що у сфері права суб'єктом також вважається джерело свідомої активності, носій та здійснювач волі (індивідуальної чи колективної), який володіє певним набором юридично значущих характеристик (ознак, властивостей, параметрів), які у своїй сукупності власне і формують суб'єкта права. Тобто суб'єкт права – це не стільки об'єктивно існуюча реальність у вигляді конкретної особи чи індивіда, скільки правова форма вираження цієї реальності, саме тому у праві суб'єктом може бути як фізична особа, так і штучне утворення (юридична особа чи інший колективний суб'єкт), що хоча і не має власної індивідуалізованої свідомості та волі, втім може, відповідно до правових положень, бути носієм і здійснювачем відповідних характеристик та якостей.

Отже, у кожному випадку, коли ми говоримо про ту чи іншу юридично значущу діяльність, то в якості її суб'єктів розуміємо суб'єктів права, тобто носіїв певних, визначених засобами об'єктивного права, якостей, ознак і характеристик, здійснюючи які, ці суб'єкти вступають у відповідні правовідносини та набувають статусу суб'єктів правовідносин. Звідси можемо дійти висновку, що суб'єкти юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства в Україні – це індивідуальні та (або) колективні особи, які, відповідно до положення чинного законодавства, є носіями певного кола суб'єктивних прав та обов'язків у сфері здійснення досліджуваного супроводження, реалізуючи які вони стають учасниками правовідносин у зазначеній сфері.

Набір прав, обов'язків та інших юридично значущих властивостей, носіями яких є суб'єкти досліджуваного супроводження, визначають місце та роль цих суб'єктів у системі відносин щодо зазначеного супроводження. Таке, юридично визначене становище суб'єкта у системі тих чи інших правовідносин, прийнято іменувати правовим статусом. Правовий статус, зазначає І. І. Литвин, є різновидом соціального статусу, що визначає становище суб'єкта у соціальній системі, однак лише у тій її частині, яка регулюється правом. Тож, положення суб'єкта та його роль у такій системі врегульовується нормами права, шляхом визначення прав, обов'язків та інших юридично значущих властивостей і характеристик суб'єкта, що у своїй сукупності встановлюють для останнього юридичні форми, порядок та межі реалізації ним своєї суспільно значущої поведінки. Саме завдяки правовому статусу, підкреслює фахівець, особа включається у систему тих чи інших правовідносин [4, с. 21]. К. М. Гуртова, А. О. Кабацька, аналізуючи правовий статус людини і громадянина в Україні, наголошують, що цей статус відображає юридичне закріплення досягнутому суспільством обсягу свободи особи. Він ґрунтується на сучасному вченні про свободу, в підвалинах якого лежать такі ідеї: усі люди вільні від народження, і ніхто не має права відчужувати їх природні права. Забезпечення і охорона цих прав є головним обов'язком держави; свобода особи полягає у можливості робити все, що не завдає шкоди іншій особі; межі свободи можуть визначатися законом, який відповідає праву, а право є мірою свободи; обмеження прав є можливим виклю-

чно з метою сприяння досягання загального добробуту в демократичному суспільстві [Ошибка! Источник ссылки не найден., с. 276-277]. Розглянувши дослідницькі позиції щодо розуміння поняття та сутнісного змісту правового статусу особи, К. М. Гуртова, А. О. Кабацька доходять висновку, що правовий статус особи слід розуміти як систему закріплених у нормативно-правових актах і гарантованих державою прав, свобод, обов'язків, відповідальності, відповідно до яких індивід як суб'єкт права координує свою поведінку в суспільстві. Але, зауважують дослідниці, єдиного поняття «правового статусу особи» немає. Найбільш повною вважається структура правового статусу, що складається з таких елементів: суб'єктивні права, свободи і юридичні обов'язки; громадянство; правові принципи і юридичні гарантії; законні інтереси; правособ'єктність; юридична відповідальність [Ошибка! Источник ссылки не найден., с. 277]. А. І. Кисько, на підставі вивчення теоретичних дослідок учених та аналізу нормативно-правових актів можна підсумувати, доходитись висновку, що адміністративно-правовий статус є одним із найбільш складних категорій в науці адміністративного права. Під адміністративно-правовим статусом суб'єкта, що забезпечують формування та реалізацію державної політики у сфері підтримання публічної безпеки і порядку в Україні можна розуміти сукупність регламентованих прав і обов'язків, які закріплюються за певним суб'єктом та притаманні тільки йому [6, с. 336].

Тож, з огляду на зазначене можемо дійти висновку, що для розуміння місця та ролі суб'єктів у орга-

нізаційно-правовому механізмі юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства, слід розглянути правовий статус цих суб'єктів, який являє собою сукупність їх прав, обов'язків та інших юридично значущих характеристик у системі правовідносин щодо здійснення цього супроводження. З огляду на те, про які саме суспільні відносини йдеться та засобами якої галузі права регламентується правовий статус суб'єкта, він може бути: конституційно-правовим, кримінально-правовим, цивільно-паровим, трудовим, адміністративно-правовим тощо. Для мети представленого дослідження особливий інтерес становить саме адміністративно-правовий статус суб'єктів юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства

Розглядаючи правовий статус суб'єктів юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства, вважаємо за доцільне розподілити сукупність цих суб'єктів на дві групи:

1. Суб'єкти забезпечення супроводження, до яких належать вищі та центральні органи виконавчої влади. Дані суб'єкти здебільшого забезпечують необхідні умови для належного юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства, вони: приймають підзаконні нормативно-правові акти, які визначають організаційно-управлінські, функціональні, матеріальні та процедурні аспекти здійснення досліджуваного юридичного супроводження; розробляють та затверджують рекомендації й методи щодо здійснення правової (зокрема претензійної) роботи на державних підприємствах. Крім того

зазначені суб'єкти опосередковано впливають на якість та ефективність юридичного супроводження статутної діяльності через затвердження статутів державних підприємства, а також шляхом призначення та звільнення з посади вищого керівництва державних підприємств.

2. Суб'єкти реалізації юридичного супроводження. До цієї групи належать ті суб'єкти права, які безпосередньо виконують завдання та функції досліджуваного супроводження на відповідних підприємствах, такими суб'єктами є керівники останніх та їх юридичні підрозділи. Правовий статус таких суб'єктів, зокрема їх повноваження щодо здійснення юридичного супроводження статутної діяльності визначаються у статутах, а також у положеннях про юридичні служби чи юридичні підрозділи відповідних підприємств.

Варто наголосити, що основний обсяг правової роботи на внутрішньо-організаційному рівні звісно ж виконує юридична служба (чи юридичний підрозділ державного підприємства), втім керівник, як очільник та офіційних представник і виразник інтересів підприємства також повинен орієнтуватися і приймати участі у питаннях правової роботи. До кола повноважень юридичних служб, підрозділів державних підприємств належать такі: забезпечення неухильного та правильного виконання (реалізації, застосування) вимог чинного законодавства (як центрального, так і локального) на підприємстві; забезпечення актуальності та відповідності чинному центральному законодавству внутрішніх (локальних) нормативно-правових актів. З цією метою юри-

дичні служба як сама розробляє проекти таких правових актів, так і здійснює експертну оцінку тих, що розробляються і пропонуються адміністрації для розгляду іншими підрозділами і посадовими особами підприємства; здійснює організацію та проведення договірної роботи на підприємстві, а саме: приймає участь у підготовці проектів договорів, здійснює правову оцінку договорів, які пропонуються для укладання, контролює якість виконання укладених договорів; забезпечують захист прав і законних інтересів підприємства, здійснюють ведення претензійної роботи, представляють інтереси підприємства у відносинах з іншими суб'єктами, як приватного так і публічного права; проводять правоосвітню та правовиховну роботу із трудовим колективом підприємства; забезпечують адекватний зв'язок і діалог між адміністрацією підприємства та його трудовим колективом, надає необхідну правову допомогу працівникам; опікується питаннями підтримки належного рівня та зміцнення трудової дисципліни і професійної етики на підприємстві; забезпечує ведення діловодства та архівної справи; формує бібліотеку нормативно-правових актів, навчальних та методологічних джерел, необхідних для нормальної діяльності підприємства, а також підтримує актуальність змісту цієї бібліотеки.

Висновки. Наукова новизна статті визначається тим, що в ній вперше сформульовано комплексний підхід до визначення поняття та класифікації суб'єктів юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства в Україні.

У результаті проведеного дослідження встановлено, що система суб'єктів юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства має дворівневу структуру, яка включає зовнішній та внутрішній рівні. Також обґрунтовано, що суб'єктами такого супроводження є індивідуальні та колективні особи, наділені відповідними правами й обов'язками у сфері забезпечення статутної діяльності державного підприємства.

Доведено, що до суб'єктів зовнішнього рівня належать вищі та центральні органи виконавчої влади, а також місцеві в межах їх повноважень, які формують організаційно-правові засади здійснення юридичного супроводження шляхом: прийняття підзаконних нормативно-правових актів; затвердження методичних рекомендацій, статутів державних підприємств; через реалізацію кадрових повноважень щодо їх керівництва.

У той час як суб'єкти внутрішнього рівня підприємств та їх юридичні підрозділи, які безпосередньо забезпечують реалізацію функцій

юридичного супроводження статутної діяльності. З'ясовано, що їх правовий статус і повноваження визначаються статутами підприємств та локальними актами, зокрема положеннями про юридичні служби й юридичні підрозділи.

Слід зауважити, що дослідження проблематики юридичного супроводження статутної діяльності державних підприємств набуває особливої актуальності в умовах реформування системи держуправління та трансформації публічного сектору економіки. Від її практичного вирішення залежить стан забезпечення законності функціонування державних підприємств, захисту інтересів держави та підвищення ефективності управлінських і господарських процесів. Саме тому перспективними напрями подальших наукових досліджень цієї проблематики слід вважати питання правового регулювання статусу та механізму діяльності суб'єктів юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства в Україні.

Список використаних джерел

1. Філософський енциклопедичний словник : енциклопедія / НАН України, Ін-т філософії ім. Г. С. Сковороди ; голов. ред. В. І. Шинкарук. Київ : Абрис, 2002. 742 с.
2. Коструба А. В. Теоретичні роздуми щодо поняття суб'єкта права. *Проблеми цивільного права та процесу* : матеріали наук.-практ. конф. (Харків, 19–20 травня 2017 р.). Харків : ХНУВС, 2017. С. 109–111.
3. Хаустова М. Суб'єкт права як елемент правової системи суспільства. *Вісник Академії правових наук України*. Х. : Право, 2009. № 3(58). С. 29–38.
4. Литвин І. І. Сутність поняття правового статусу. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. . 2016. Вип. 38, Т.1, С. 18–21.
5. Гуртова, К. М., Кабацька А. О. Правовий статус людини і громадянина в Україні. *Сучасні проблеми правового, економічного та соціального розвитку держави* : тези доп. Х Міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 27-й річниці створення Харків. нац. ун-ту внутр. справ (м. Харків, 19 листоп. 2021 р.) / МВС України, МОН України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Наук. парк «Наука та безпека». Харків : ХНУВС, 2021. С. 276–277.

6. Кисько А. І. Адміністративно-правові форми і засоби реалізації державної політики у сфері підтримання публічної безпеки і порядку в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2025. №2. С. 332–337. DOI: <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2024.4.53>

References

1. Shynkaruk, V. I. (Ed.). (2002). *Filosofskyi entsyklopedychnyi slovnyk* [Philosophical encyclopaedic dictionary]. Abrys.
2. Kostruba, A. V. (2017). *Teoretychni rozdumy shchodo poniattia subiekta prava* [Theoretical reflections on the concept of the subject of law]. In *Problemy tsyvilnoho prava ta protsesu: Materialy naukovo-praktychnoi konferentsii* (Kharkiv, 19–20 travnia 2017 r.) [Problems of civil law and procedure: Proceedings of the scientific and practical conference (Kharkiv, 19–20 May 2017)] (pp. 109–111). KhNUVS.
3. Khaustova, M. (2009). *Subiekt prava yak element pravovoi systemy suspilstva* [The subject of law as an element of the legal system of society]. *Visnyk Akademii Pravovykh Nauk Ukrainy*, 3(58), 29–38.
4. Lytvyn, I. I. (2016). *Sutnist poniattia pravovoho statusu* [The essence of the concept of legal status]. *Naukovyi Visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu. Seriya: Pravo*, 38(1), 18–21.
5. Hurtova, K. M., & Kabatska, A. O. (2021). *Pravovyi status liudyny i hromadianyna v Ukraini* [Legal status of a person and citizen in Ukraine]. In *Suchasni problemy pravovoho, ekonomichnoho ta sotsialnoho rozvytku derzhavy: Tezy dopovidei X Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii, prysviachenoї 27-richnytsi stvorennia Kharkivskoho natsionalnoho universytetu vnutrishnikh sprav* (Kharkiv, 19 lystopada 2021 r.) [Modern problems of legal, economic and social development of the state: Proceedings of the X International scientific and practical conference dedicated to the 27th anniversary of Kharkiv National University of Internal Affairs] (pp. 276–277). KhNUVS.
6. Kysko, A. I. (2025). *Administratyvno-pravovi formy i zasoby realizatsii derzhavnoi polityky u sferi pidtrymannia publichnoi bezpeky i poriadku v Ukraini* [Administrative and legal forms and means of implementation of state policy in the sphere of maintaining public safety and order in Ukraine]. *Iurydychnyi Naukovyi Elektronnyi Zhurnal*, 2, 332–337. <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2024.4.53>

Soich O. V., *Doctoral Candidate at Kharkiv National University of Internal Affairs*

ORCID: <https://orcid.org/0009-0006-9507-963X>

The Concept and Classification of Subjects of Legal Support for the Statutory Activities of a State-Owned Enterprise in Ukraine

The article, based on an analysis of scholarly views, the provisions of current legislation, and law enforcement practice, substantiates that the system of subjects involved in the legal support of the statutory activities of a state-owned enterprise operates at both external and internal levels. In particular, it is noted that, at the external level, the primary scope of work is carried out by executive authorities, whereas subjects at the internal level are engaged in the direct implementation of such legal support.

It is established that the subjects of legal support for the statutory activities of a state-owned enterprise in Ukraine are individual and/or collective persons who, in accordance with the provisions of current legislation, are vested with a certain range of subjective rights and obligations in the field of the legal support under study, through the exercise of which they become participants in legal relations within the relevant sphere.

It is argued that the first group of subjects involved in the legal support of the statutory activities of a state-owned enterprise includes higher and central executive authorities. These subjects primarily ensure the necessary conditions for the proper legal support of the statutory activities of state-owned enterprises by: adopting subordinate normative legal acts regulating the organisational-managerial, functional, material, and procedural aspects of the relevant legal support; and developing and approving recommendations and methods for conducting legal work (including claims-related activities) at state-owned enterprises. In addition, these subjects indirectly influence the quality and effectiveness of legal support for statutory activities through the approval of the charters of state-owned enterprises, as well as through the appointment and dismissal of senior management of such enterprises.

It is proved that the second group comprises subjects directly responsible for the implementation of legal support. This group includes those subjects of law that directly perform the tasks and functions of the legal support under study within the relevant enterprises, namely the heads of such enterprises and their legal departments. The legal status of these subjects, including their powers regarding the implementation of legal support for statutory activities, is determined by the charters, as well as by the regulations governing the legal services or legal departments of the relevant enterprises.

Keywords: *subject, legal support, statutory activities, state-owned enterprise, administrative and legal status.*

Цитування за ДСТУ 8302:2015: Соїч О. В. Поняття та класифікація суб'єктів юридичного супроводження статутної діяльності державного підприємства в Україні. *Вісник Пенітенціарної асоціації України*. 2026. № 2(36). С. 158-167. DOI: <https://doi.org/10.34015/2523-4552.2026.2.14>.

Citation APA: Soich, O. V. (2026). Poniattia ta klasyfikatsiia subiektiv yurydychnoho suprovodzhennia statutnoi diialnosti derzhavnoho pidpriemstva v Ukraini [The concept and classification of subjects of legal support for the statutory activities of a state-owned enterprise in Ukraine]. *Bulletin of the Penitentiary association of Ukraine*, 2(36), 158-167. <https://doi.org/10.34015/2523-4552.2026.2.14>

Внесок автора. Автор самостійно здійснив концептуалізацію дослідження, аналіз джерел, підготовку тексту статті та формулювання висновків. Автор ознайомився з остаточною версією рукопису, схвалив її та погодився з поданням статті до публікації.

Академічна доброчесність. Автор підтверджує оригінальність, точність і достовірність тексту статті та наведених у ній результатів, а також дотримання принципів академічної доброчесності.

Використання інструментів штучного інтелекту. Автор засвідчує, що під час підготовки цієї статті інструменти штучного інтелекту не використовувалися.

Конфлікт інтересів. Автор заявляє про відсутність реального чи потенційного конфлікту інтересів.

Фінансування. Дослідження виконано в межах наукової діяльності авторів у відповідних установах і не мало окремого зовнішнього фінансування.

Author Contribution. The author independently conceptualized the study, analyzed the sources, prepared the text of the article, and formulated the conclusions. The author reviewed the final version of the manuscript, approved it, and agreed to submit the article for publication.

Academic Integrity Statement. The author confirms the originality, accuracy, and reliability of the text of the article and the results presented therein, as well as compliance with the principles of academic integrity.

Use of Artificial Intelligence Tools. The author certifies that no artificial intelligence tools were used in the preparation of this article.

Conflict of Interest. The author declares that there is no actual or potential conflict of interest.

Funding. The research was conducted within the framework of the author's academic activities at the relevant institutions and did not receive special external funding.

Надійшла: 19.04.2026

Прийнята до друку: 16.05.2026

Опублікована: 31.05.2026

Received: 19 April 2026

Accepted for publication: 16 May 2026

Published: 31 May 2026